

TODO O QUE FOMOS

Cherien Dabis, 2025

1733

ESTREA EN NUMAX: 30.04.2026 | V.O.S.E. | 145 min

Durante unha protesta en Cixordania, un adolescente palestino vese implicado nun conflito que sacode a vida de toda a súa familia. Conmocionada, a súa nai Hanan narra a historia familiar que abrangue tres xeracións durante 70 anos, a través das tensións políticas e emocionais que os conduciron a tan fatídico momento.

«Un filme que mostra a humanidade como arma de resistencia, que denuncia desde o emocional»

LA MAREA

Entrevista con Cherien Dabis: «Quería crear algo co poder de sandar e reflectir como se transmite o trauma interxeracion»

Obviamente, a historia adoita ser crucial cando falamos de Palestina, pero a narrativa claramente interxeracional da súa película resulta única. Por que foi isto importante para vostede? A idea xurdiu da transmisión dun trauma interxeracional. Tamén quería intentar comprender como se logra sandalo. Souben desde o principio que sería unha historia de avó, pai e fillo. Nalgún momento, tamén souben que a muller sería a narradora, porque a miúdo nas culturas, as mulleres son as narradoras e as menciñeiras. Cando escribín o personaxe que interpreto, Hanan, a matriarca da familia, sentín que realmente era parte de min. Era como unha antepasada, como un anxo gardián ou algo parecido.

É un concepto interesante. Inspirácheste nalgunha persoa en particular para crear o personaxe de Hanan? Xurdiu como unha versión de min mesma, influenciada polas miñas tías e o resto da miña familia Palestina. O meu pai é de orixe moi humilde, de familia de agricultores, polo que a súa conexión coa terra era moi profunda. E en min tamén hai unha parte que se sente profundamente conectada á terra: as plantas, o verde, a presenza que ten para unirmos a todos. Emocionoume moito poder explorar esas cualidades en min mesma.

Como traballaches co teu equipo de produción para desenvolver o estilo de cada unha das diferentes épocas da película? Traballei cun marabilloso deseñador de produción palestino e un magnífico director de fotografía durante 17 meses. Queríamos que a película tivese unha imaxe xeral para cada período, que non parecese episódico en absoluto. Foi a través da paleta de cores e o movemento de cámara que puidemos darlle a cada época a súa propia aparencia específica. 1948 é un pouco máis refinada, elegante e pulida. As cores son un pouco máis escuras, máis urbanas, máis sofisticadas. Logo, cando empezas a penetrar na década de 1970, introducimos cores moito máis vibrantes, superficiais e brillantes. Hai máis movementos de cámara. En 1948, queríamos transmitir que esta familia era de clase media-alta. Tiñan cousas realmente bonitas como unha casa fermosa e que conservaran obras de arte e mobles que tardan anos en ensamblarse cando se ten un fogar. Logo perdérono todo e terminaron nun campo de refuxiados onde hai moita máis crueza e textura.

Como ves *Todo o que fomos* en relación co crecente número de películas palestinas, tanto de ficción como documentais, que están a captar ultimamente a atención do público? Esa é unha pregunta moi interesante agora mesmo. Un dos meus maiores desexos con esta película desde o principio sempre foi crear algo que teña o poder de sandar e reflectir como se transmite o trauma interxeracional, e mesmo como podemos superalo. Hai moitísimas películas palestinas incríveis, e estou moi orgullosa de formar parte dese canon. Creo que esta película é única porque, en certo xeito, conta a historia da orixe palestina. Unha das miñas intencións ao facela foi honrar aos meus antepasados e ao meu pobo, e axudar á xente para comprender o que os palestinos soportaron durante tanto tempo, pero tamén a crear algo que non sexa só político no seu enfoque. É profundamente privado. É profundamente íntima.